

ΔΩΡΟ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΕΛΛΗΝΗ κι' έρηνιά. 'Αγέρι στεριανό εξάρωνε τής θαλάσσης τήν επιφάνεια, και κύματα μικρά τὸ ένα πίσω από τὸ ἄλλο ἐσπάζανε ἀπαλὰ ἐτὸν ἄμμο τής ἀκρογιαλιάς.

Τὸ φεγγάρι ἐσκόρπαε τὴ χλωμή του λάμψη, ποῦ πέρα 'ς τὸν ὀρίζοντα ἐφάνηκε ξάφνω

μία κομψὴ ὀλόασπρη βαρκοῦλα, νὰ σχίζη τὰ ὀλόστρωτα νερά και νᾶρχεται γοργὰ 'ς τὴ στεριά, ἴσα κατ' ἐπάνω μου.

Σὲ λίγο ἡ βαρκοῦλα ἦταν δίπλα μου. Τὴν κύτταξα και φόβος, ἐκπληξί, ἀνατριχίλα και θαμπόμαρα μὲ κατέλαβαν.

Ἐκαμα νὰ φύγω, ἀλλὰ δὲν πρόφτασα νὰ σηκωθῶ, ποῦ ὁ ναύτης, διπλωμένος μ' ἕνα σάβανο λευκὸ, ἄφισε τὰ κουπιά, ἐτίναξε τὸ κεφάλι, ἐτακτοποίησε τὴν ἄφθονη και μαύρη κόμη του, και μὲ ἕνα ἐλαφρὸ πήδημα ἐβγήκε ἀπὸ τὴ βάρκα και στάθηκε μπροστὰ μου.

Ἀφαίρεσε τὸ πέπλο ποῦ ἔκρυβε τὸ πρόσωπο, κι' ἡ μορφὴ κόρης, ποῦ φώτισε τὸ φεγγάρι, μ' ἔκαμε νὰ παγῶσω και νὰ τρέμω.

Ἡ κόρη βλέποντας τὴν ταραχὴ μου και τὸν φόβο μου ἐγέλασε λυπητερά, μ' ἐπίασε μὲ τὰ χέρια της ποῦ ἦταν σὰν χιόνι κρύα, και μὲ φωνὴ γλυκεῖα και ταπεινὴ μοῦ εἶπε.

— Μὴ φοβάσαι, ἀγάπη μου, μὴν τρέμης, ἀλλὰ κάθησε ἐδῶ σιμά μου ποῦ θὰ σοῦ πῶ κατὶ, ὅσο εἶνε νύχτα και τὸ φεγγάρι μᾶς φωτίζει.

Ὁ φόβος μου αὐξήσε περισσότερον και σὰν τρελὸς ἐφώναξα :

— Μὰ ἐσὺ εἶσαι ἡ σκιά, εἶσαι τὸ φάντασμα τῆς Κατίνας... ὦ! σ' ἐξορκίζω, φεύγα!...

— Γιάτὶ νὰ φύγω; Πῶς δὲν πιστεύεις ἐσὺ εἰς τὰ φαντάσματα; Δὲν πιστεύεις πῶς ἡ σκιάς μποροῦν νὰ φεύγουν ἀπὸ τὰ μνήματά τους και νὰ σκίγουν μὲ τοὺς ζωντανούς;... Ἐλα, ἡσύχασε τώρα, ἀγάπη μου, διῶξε τοὺς φόβους σου, κάθησε σιμά μου, βύθισε τὴ ματιά σου 'ς τὰ μάτια μου και ἰδὲς με καλά. Μ' ἐγνώρισες; Ναί, εἶμαι ἡ Κατίνα σου, ἡ ἀγαπητὴ σου μιὰ φορὰ Κατίνα, ποῦ δύο χρόνια εἶμαι 'ς τὸν τάφο λησμονημένη. Μὲ γνωρίζεις τώρα;

— Ναί, ποθητὴ μου, τῆς εἶπα, μαγεμένος ἀπὸ τὴ γλυκεῖα φωνὴ τῆς κόρης, ποῦ ἕνα καιρὸ ἦταν ἡ μόνη μου ἐλπίδα· ναί, τῆς εἶπα, σὲ γνωρίζω, και πλημμυρισμένος ἀπὸ αἰσθημα ἄγνὸ ἔκαμα νὰ τὴν φιλήσω. Ἀλλὰ μ' ἐμπόδισε μὲ τὸ κατάψυχρο χέρι της και μοῦπε :

— Στάσου! δὲν ἔχεις πλεῖα κανένα δικαίωμα σ'

ἐμέ. Ἡ ζωὴ δὲν ταιριάζει νὰ φιλή τὸ θάνατο. Τὰ φιλιὰ σου δίνε τα ὅπου μποροῦνε νὰ τὰ αἰσθάνωνται και νὰ 'ς τὰ ἀνταποδίδουνε. Οἱ πεθαμένοι δὲν ἔχουνε ἀνάγκη ἀπὸ φιλιὰ, και ἡ Κατίνα σου ποῦ μιλεῖ και τὴν βλέπεις σιμά σου, δὲν κλεῖ μέσα της καρδιά και αἰσθηματά ὅπως τὴν γνώρισες. Νιάτα και κάλλη μοῦ τᾶφαγε τὸ χῶμα, και μονάχα ἡ ψυχὴ μου 'ς τὸν ἄφθοαρτο ἐκεῖ ψηλὰ κόσμον ποῦ πλανιέται, διετήρησε τὲς πεῖδ γλυκιὰς ἀνάμνησες τῆς ζωῆς και παρακαλεῖ γιὰ ὅσους ἀγαπημένους ἄφησε 'ς τὸν κόσμον. Χλωμαίνει ἀγάπη μου τὸ φεγγάρι, ἡ ἀνατολή, κύτταξε, ῥοδίξει, και πρέπει νὰ μπῶ 'ς τὸ παντοτεινὸ μου σκοτάδι, προτοῦ τὸ πρόσκαιρον σκορπίσῃ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς μέρας... Ἐνα παράπονον ἔλα νὰ σοῦ πῶ, ποῦ μὲ ὀλίβει και ποῦ βαραινέται τὰ κόκκαλά μου 'ς τὸ μνήμα.

Σύντομα θὰ 'ς τὸ πῶ, γιάτὶ περνᾷ ἡ ὥρα, ἡ νύχτα φύγει, και ζυπνᾷ ἡ ζωὴ... Ἀκούσε λοιπόν. Σὲ ἀγαποῦσα παράφορα 'ς τὴν ἀγάπη σου ἔβλεπα τὸν παράδειτον, τὴν εἰκόνα τῆς εὐτυχίας. Μέσα 'ς τὴ ματιά σου ἐξάνοιγα ζωὴ χροσῆ, ζωὴ ἀπύκτατη. Στὸς ὅρκους σου ἐστήριζα τὲς ἐλπίδες μου, και μὲ τὰ φιλιὰ σου ἐλάβρινα χαρὰ και δύναμι... Θυμᾶσαι τοὺς ὅρκους μας; Θυμᾶσαι ποῦ μ' ἐκύτταζες και ἔλλαζες ὄψι; Θυμᾶσαι ποῦ σὲ κύτταξα κι' ἔτρεμα; Θυμᾶσαι τὰ ἀτέλειωτα, τὰ ὀλόφλογα φιλιὰ μας; Θυμᾶσαι τὴν ἀχόρταγὴ δίψα τῆς ἀγάπης μας; Θυμᾶσαι μιὰ μέρα ποῦ εἶδαμε ἀπὸ τὸ παρεῖθι νὰ διαβαίνει μιὰ κηδεῖα, πόσο τρυφερὰ ἀγκαλιαστήκαμε, και μὲ τί δάκρυα, μὲ πόση εἰλικρίνεια και συγκίνησι, σὰν νὰ μᾶς πλάκωνε μαύρη προαίσθησι, ὑποσχεθήκαμε πῶς ἂν ὁ ἕνας μας πεθάνῃ, ὁ ἄλλος νὰ μείνῃ παντοτεινὰ πιστὸς 'ς τοὺς ὅρκους του;... Πιεθαίνοντας, ἀγάπη μου, τὸ ὄνομά σου ἦταν ἡ τελευταία μου λέξι, κι' ἡ ψυχὴ μου ἔφυγε ἀπὸ μέσα μου χαρούμενη, πῶς θὰ μὲ κλαῖς παντοτεινὰ, πῶς αἰώνια θὰ μὲ θυμᾶσαι. Ἀλλὰ λίγο μ' ἔκλαψες, λίγο μὲ θυμήθηκες. Τῆς ζωῆς τὰ θέληγτρα διώχνουν τὴ λύπη τοῦ θανάτου, και μπροστὰ 'ς τὰ κάλλη κόρης ζωντανῆς σβυέται ἡ μνήμη τῆς πεθαμένης... Ἀγάπα λοιπόν!... Σὲ βλέπει ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἐκεῖ ψηλὰ νὰ γλυκοκουττάζης τὴν ἐλκεκτὴ σου, ἀκούω τοὺς ὅρκους, τοὺς ἰδίους ὅρκους ποῦ ἔδινες σ' ἐμέ, και τὸ παραπονον μὲ πνίγει, κι' ἡ ἀστασία σου μ' ἀνάγκασε νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ μνήμα μου και νᾶλθω νὰ σοῦ παραπονεθῶ, και νὰ σοῦ δώσω λίγα νεκρολόγλουδα, ποῦ τᾶκοψα ἀπὸ τὸ χῶμα ποῦ μὲ σκεπάζει, νὰ στολίτῃ μὲ αὐτὰ τὰ ζωντανὰ της στήθῃ ἐκείνη ποῦ σὲ θερμαίνει μὲ τὰ φιλιὰ της, ποῦ σὲ σκλαβώνει μὲ τὰ κάλλη της και ποῦ σ' ἔκαμε ἐπίορκον 'ς τὴν Κατίνα σου... Πᾶρε τα, τὰ δίδω ὁῶρο 'ς τὴν ποθητὴ σου!

Μοῦ ἔδωσε λίγες ἄσπρες ἀνεμῶνες και σκεπάζοντας μὲ τὸ πέπλον τὸ πρόσωπό της ἐπῆδθη 'ς τὴ βάρκα, ἐπῆρε 'ς τὰ χέρια τὰ κουπιά και σὲ λίγο τὰ ἔχασα ὅλα.

Ἐξύπνησα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΒΟΥΡΗΣ

